

Příběh paní Achrerové

Bylo, nebylo, před mnoha lety se v rodině krejčího Josefa Chalupníka a učitelky Josefy Chalupníkové, rozené Bachelové, narodila 13. února roku 1922 dcerka. Děvčátko dostalo jméno Boleslava. Společně se svými rodiči prožila dětství v Moravských Budějovicích. Tam navštěvovala také od září roku 1928 obecnou školu. Po pěti třídách v obecné škole začala navštěvovat od roku 1933 školu měšťanskou, kterou úspěšně ukončila po čtyřech letech v roce 1937. Již od pěti let navštěvovala malá Boleslava tělovýchovný spolek Sokol, kde se kromě tělesných cviků, učila také lásce ke své vlasti.

Již v dětství se rozhodla, že se jednoho dne stane učitelkou. Možná právě stejné zaměstnání její maminky Boleslavu inspirovalo, aby se také stala učitelkou, její maminka však povolání učitelky vykonávala ve Vídni v klášteře.

Dětství paní Boleslavy bylo šťastné, provázané různými lumpárnami, které často prožívala se svojí nejlepší kamarádkou Alenou, se kterou se přátelila po celý život. Mezi oblíbené historky patří, když společně s Alenou chodila každou neděli s konvičkou do řeznictví, kde měla děvčata za úkol koupit držkovou polévku pro své tatínky. Jednoho dne je však během cesty z řeznictví následovalo štěňátko. Aleně se pejska zželelo a rozhodla se, že mu dá nudličku ze své konvičky. Pejsek se ovšem s nudličkou nespokojil a na Alenu skočil. Dívka se svalila a během pádu shodila také Boleslavu. Obě dívky byly slité polévkou od hlavy až k patě. Se smíchem paní Boleslava vzpomínala, jak štěňátko odcházelo s plným bříškem, které táhlo téměř po zemi.

Bezstarostná léta však v roce 1939 protнула 2. světová válka a život paní Boleslavy se tak otočil o 180 stupňů. Již během roku 1938, kdy se jednalo o odevzdání Sudet Německu, rostlo v Československu napětí mezi Čechy a Němci. Německá mládež nosila často typické klobouky a podkolenky, česká mládež naopak nosila na oděvu připnuté trikolory. Paní Boleslava tu svou nosila na klopě svého kabátku, jednou se dostala do potyčky s mladým Němcem, který ji kabátek roztrhl, během toho, co ji chtěl trikoloru strhnout.

Většinu válečných let prožila paní Boleslava v Brně, kde studovala, aby se mohla stát učitelkou. Když na válečná léta vzpomínala, vybavila se jí šedá barva, která byla typická pro brněnské domy a uniformy německých vojáků a tak doplňovala ponurou náladu válečných let. Častokrát během studia musela spolu se svými spolužačkami utíkat do krytu, když docházelo k bombardování. Domů se často vracela vlakem, který byl

zastaven kvůli činnosti partyzánů. Smutnou atmosféru Brna podtrhávaly seznamy se jmény popravených odpůrců nacistického Německa. Smutným dnem pro paní Boleslavu bylo, když na seznamu objevila jméno svého pana učitele či dětského lékaře. Světlym okamžikem během války ale bylo, když cestou vlakem potkala svého budoucího manžela. Ten byl ale brzy po jejich setkání zatčen a poslán do koncentračního tábora, kvůli poslechu zahraničního rozhlasu.

Další bolestivou vzpomínkou byla likvidace Židů. Její kamarádka Editka Friedová byla s celou svojí rodinou odeslána do koncentračního tábora. Když válka skončila, paní Boleslava očekávala její návrat, ani Editka ani nikdo z její rodiny ovšem válku nepřežil.

Po osvobození paní Boleslava nastoupila do svého prvního zaměstnání v Čáslavi, kde vykonávala funkci učitelky. Když válka skončila, vrátil se z koncentračního tábora také její milý a o 2 roky později byla svatba. Společně s manželem se paní Boleslava přestěhovala do Znojma, kde prožili většinu společného života. Učila na několika základních školách, nejdelší část svého profesního života však strávila na škole v Šumné, kde učila dvacet sedm let děti na 1. stupni. Z manželství vzešly dvě děti dcera a syn. Nejraději rodina trávila čas na Vranově.

V padesáti pěti letech odešla paní Boleslava do důchodu a rodina se vrátila do Moravských Budějovic, kde pomáhala svým rodičům ve stáří. V devadesáti sedmi letech se paní Boleslava rozhodla přestěhovat do Diakonie v Myslibořicích, která se nachází v zámecké budově. K zámku přísluší rozlehlý lesopark, kde paní Boleslava ráda tráví čas, a díky kterému si také vybrala právě Myslibořice.

Přestože je paní Boleslavě dnes již sto let, kdykoliv ji to počasí dovolí, chodí do parku na procházky, nebo si najde klidné místo, kde si čte. Nejraději má historické romány od spisovatele Vondrušky.

Kdyby byla o životě paní Boleslavy sepsána kniha, paní Boleslava by ji pojmenovala „Moji žáci“. Láska k dětem ji provázela celým životem a spousta jejích bývalých žáků ji dodnes navštěvuje v Myslibořicích.

